

OBSERVATORI
GLOBAL

Manuel Castells

Esperança

Rialles i bellugadissa. I un nen que crida: "Llibertat!". Així torna el primer bri de vida pública, perquè la privada no s'ha aturat. Continua havent-hi nuvolots amenaçadors a l'horitzó en forma de possible catàstrofe econòmica sense precedents. La prudència que constantment es recorda des de tots els àmbits continua sent necessària perquè es tracta d'un virus encara desconegut i amb una potència de contagi que ens va sorprendre a tots i va desarticlar el nostre sistema sanitari i el de molts països.

Encara que alguns països europeus (Alemanya, Suïssa) tenen molts més llits d'hospital per habitant i més bon equipament mèdic i això marca tota la diferència, per molt competents i heroics professionals que siguin els nostres sanitaris, que s'han encomanat massivament. Per tant, prudència sí, però inversió massiva en sanitat pública i en el personal mèdic i d'infermeria a curt termini com a prioritat de despesa (els augmenten el sou o només són aplaudiments?). Avançar cap a la nova normalitat però assegurant que les amenaces variades de la globalització incontrolada no ens tornen a agafar desprevinguts.

La *nova normalitat* és el terme de moda. O sigui que no és tornar al que és normal, al que era. Sinó construir el que és nou, el que comença, el món postpandèmia. A partir de l'única arrel que ens ha quedat. Nosaltres mateixos, els nostres afectes, les nos-

tres famílies, les nostres identitats, els nostres projectes. Les ganes de viure per damunt de tot. No de sobreviure, sinó de viure. Això han estat els nens sortint corrents a jugar, sí, però també a saludar els avis que han sortit a les finestres. Arrelar-nos en allò que importa de debò. I fer propòsit d'esmena que ja no ens oblidarem mai més del que té sentit per a cadascun de nosaltres. Caldrà viure amb menys diners, això segur, encara que hi haurà un mínim vital per a tothom.

A més de reorganitzar la nostra economia i les nostres institucions per travessar la crisi en què ja hem entrat i de la qual els vents més huracanats encara s'han de sentir. Però ¿s'adonen de la meravella de poder passejar, descobrir paratges que menyspreàvem, sentir els nostres cossos actius amb el rostre al vent, deixar-se gronxar pels rajos de sol i les gotes de pluja, fondre's en la remor de les onades i embadalir-se amb la dansa entremaliada dels colibrís? ¿Realment necessitem molts més diners per a això? ¿I si la providència, sigui quin sigui el seu origen còsmic, hagués decidit donar-nos una lliçó perquè no seguís destruint-nos i juntament amb nosaltres els animals, els boscos, casa nostra, el planeta blau, abans que fos massa tard?

Sadollats i emmandrits els uns, rebutjats molts d'altres, arrogants en la nostra tecnologia sense preguntar-nos per a què ens serveix. En comptes de seleccionar el coneixement acumulat per enfocar-lo en el

que és essencial, en la salut, en l'educació, en l'art, en la comunicació de tots amb tots sense intermediaris ni censures, ni comercialització de les nostres dades.

Confiant en els que ens ajudin a ser humans i llençant a les escombraries els que s'aferrin als seus vells dimonis que ens han portat fins a la vora de la nostra destrucció col·lectiva.

La *nova normalitat* caldrà construir-la, no ve donada. I no consisteix a tornar al que hi havia. Perquè no es podrà i perquè

Podem aprofitar la construcció de la 'nova normalitat' per trobar el sentit de ser

podem aprofitar l'ocasió per trobar el sentit de ser quan ens retrobem. Però hi ha un risc cert que aquesta reconstrucció es faci per i per als poders fàctics que encara habiten en les nostres institucions i en les nostres ments. No en els formats coneguts sinó com a profetes d'un nou món que soscavi les institucions democràtiques i obri les comportes de la violència i de la ignorància apel·lant als instints de destrucció que tots portem dins. Que ens incitin a desinfectar-nos els pulmons amb lleixiu, a llançar al mar els que ens demanen ajuda en perill de

mort, a colpejar les dones fins que es tornin a sotmetre i a cremar en la foguera de les vanitats qualsevol debat que contradigui els seus dogmes.

L'emergència necessària d'un nou Estat de benestar, que haurà d'anar de bracet d'una nova fiscalitat, trobarà velles i noves resistències. Velles: les elits de sempre que encara no s'han convençut que cal compartir. Noves: els demagogs de l'apocalipsi que criden a erigir muralles i a apel·lar a valors eterns que passen per la destrucció de l'altre.

Però no serà així, no ha de ser així. Tot depèn de tots i cadascun de nosaltres, que sapiguem per què realment val la pena viure, que no són idees i interessos fora de nosaltres, sinó sentiments profunds del que volem i del que volem ser. No és una cosa abstracta, és la nostra vivència perquè l'únic sentit de la història és la història que sentim. És aquí dins, en les nostres ments i a les nostres tripes on hem de trobar la força d'afirmar la vida, lluitar contra qualsevol desànim, inventar noves maneres de produir, gestionar, consumir, circular, governar i estimar, adaptades a una reconstrucció que és més profunda del que encara es pensa. Mentre combatem (sí, perquè caldrà combatre) contra les hidres que sorgeixen dels abismes de la humanitat cada vegada que una construcció del món trontolla.

El camí serà llarg, però hi arribarem. A allò que importa. Arribarem a l'abraçada. ●